

Naslov originala:
Melissa Albert
THE HAZEL WOOD

Copyright © 2018 by Melissa Albert. All rights reserved.
Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2018

ZA IZDAVAČA:
Marko Sabovljević

UREDNIK:
Marina Sabovljević

PREVOD:
Srđan Ladičorbić

LEKTURA I KOREKTURA:
Maja Banjac Kesić

DIZAJN KORICE:
Biljana Babić

ŠTAMPA:
Alpha print, Zemun

TIRAŽ:
1000

IZDAVAČ:
Publik praktikum
Dobrovoljačka 10/I, Zemun
office@publikpraktikum.rs
011/4202 544; 011/4202 545

Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući fotokopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

CIP – Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.111(73)-93-31

АЛБЕРТ, Мелиса

Daleka zemlja/Melisa Albert; [prevod
Srđan Ladičorbić]. – Beograd: Publik Prakti-
kum, 2018 (Zemun: Alpha Print). – 332 str.:
vinjete; 20 cm

Prevod dela: The Hazel Wood/Melissa Albert.
– Tiraž 1.000.

ISBN 978-86-6035-513-5

COBISS.SR-ID 261270284

Melisa Albert

DALEKA ZEMLJA

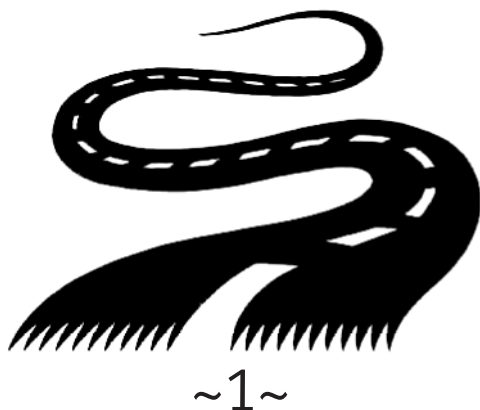

*Ovo delo s ljubavlju i zahvalnošću posvećujem
svojim roditeljima, koji mi nikada nisu
uzeli knjigu iz ruku.*

*Zaputih se u leskov gaj
Jer mi plamen beše u glavi.*

V. B. Jejts,
*Pesma Engusa lutalice**

* Prevod Milovana Danojlića, *Izabrane pesme*, Vilijam Batler Jejts. (Prim. prev.)

Altija Prozerpajn podiže svoju ćerku na bajkama. Nekada davno, ona je bila devojka po imenu Ana Parks, jedna od mnoštva sanjara koji su sredinom prošlog veka došli na Menhetn s koferom punim nade. A onda je nestala. Potom se vratila i stekla čudnu vrstu slave, koja je iz nekih uglova viđena kao blistava, a iz drugih kao mračna. Sada je ponovo nestala, pobegavši u kuću nalik zamku u dubokoj, mračnoj šumi, gde živi sa svojom petogodišnjom ćerkom i mužem, istinskim kraljevićem; ona jednostavno ne može da se reši bajki. Kada sam je čula preko telefona, glas joj je bio jednako zavodljiv kao i njena najčuvanija fotografija, ona s prstenom i cigaretom. Pitala sam je da li mogu da je posetim kako bismo razgovarale licem u lice, a njen smeh bio je poput vrućeg viskija na ledu. „Izgubili biste se tražeći me”, rekla je. „Trebale bi vam mrvice hleba, ili kalem konca.”

Kraljica Daleke zemlje, Veniti fer, 1987.

Moja majka odrasla je uz bajke, ali ja sam odrasla na auto-putevima. Moje prvo sećanje je miris usijanog asfalta i plavetnilo neba koje brzo promiče kroz otvor na krovu automobila. Mama mi kaže da je to nemoguće, jer naš automobil nema otvor na krovu. Ipak, i dalje mogu da zažmurim i vidim tu sliku, pa se držim toga.

Prešli smo zemlju stotinu puta u našem starom, dotrajalom automobilu koji miriše na pomfrit, ustajalu kafu i jagode još otkad sam stavila svoj *tinkerbel* ruž u rešetkasti otvor za ventilaciju. Odsedali smo na toliko mesta i kod toliko ljudi da nikada nisam zaista naučila da u nepoznatima vidim opasnost.

Zato sam kao šestogodišnjakinja ušla u stari plavi *bjuik* s riđokosim muškarcem kog nisam poznavala i vozila se s njim četrnaest sati bez prestanka – uz dva stajanja radi odlaska u toalet i jedno za palačinke – pre nego što su nas policajci zaustavili, zahvaljujući dojavi kelnerice koja je prepoznala moj opis na radiju.

Dotad sam već shvatila da taj muškarac nije bio onaj za koga se izdavao: prijatelj moje bake Altije koji me je vodio da je vidim. Altija, koju nikada nisam upoznala, tada se već osamila u svojoj velikoj kući. Nije imala prijatelje, samo obožavaoce. Mama mi je rekla da je taj muškarac upravo obožavalac koji je želeo da me iskoristi kako bi došao do moje bake.

Pošto su utvrdili da nisam napastvovana i identifikovali riđokosog muškarca kao lutalicu koji je ukrao automobil nekoliko kilometara od mesta gde smo odsele u Juti, moja majka je odlučila da više nikada ne govorimo o tome. Nije htela da sluša kada sam joj rekla da je taj muškarac bio ljubazan, da mi je pričao priče i da je imao srdačan osmeh koji me je naveo da duboko u svom šestogodišnjem srcu poverujem kako je on zapravo moj otac koji je došao po mene. Majci su pokazali tog riđokosog muškarca kroz jednosmerno ogledalo u pritvoru, a ona se zaklela da ga nikada ranije nije videla.

Nekoliko godina uporno sam verovala da je to bio moj tata. Kada smo posle njegovog hapšenja napustile Jutu i nekoliko meseci živele u umetničkom utočištu nadomak Tem-pija*, brinula sam da on neće moći ponovo da me pronađe.

I nije me pronašao. Kada sam napunila devet godina, shvatila sam da je moje tajno verovanje zapravo dečja maštarija. Odbacila sam ga kao i sve druge stvari koje mi više nisu trebale – stare igračke, praznoverice pred spavanje, odeću koju sam prerasla. Moja mama i ja živele smo poput luralica, odsedale smo kod prijatelja sve dok ne bismo zloupotrebile njihovo gostoprimstvo, kao i na raznim nesigurnim mestima, a zatim bismo produžile dalje. Nismo imale lagodnu mogućnost da budemo nostalgичne. Nismo imale priliku da se skrasimo na jednom mestu sve dok – one godine kada sam napunila sedamnaest godina – Altija nije umrla u Leskovom gaju.

Kada je dobila pismo, moja majka Ela je zadrhtala, i to pre nego što ga je otvorila. Koverta je bila pastelnozelena, a na njoj je bilo odštampano majčino ime i adresa mesta gde smo odsele. Budući da smo tamo stigle tek prethodne noći, zapitala sam se kako nas je pismo pronašlo.

Majka je iz obližnjeg stola izvadila otvarač za pisma od slonovače, jer smo čuvale kuću ljudima koji su držali komadiće ubijenih slonova izložene na vidnim mestima. Drhtavim rukama rasekla je gornju ivicu koverta, a lak na noktima bio joj je toliko crven da je izgledalo kao da se posekla.

Kada ga je majka istresla iz koverta, pismo je uhvatilo svetlost, pa sam kroz njegovu pozadinu videla redove crnog teksta, ali nisam mogla da ih pročitam.

Ela je proizvela meni nepoznat zvuk, uzdah komplikovanog bola koji mi je smesta oduzeo dah. Držala je papir toliko blizu lica da joj je koža od njega poprimila

* Tempi (eng. *Tempe*), predgrađe Feniksa u državi Arizona. (Prim. prev.)

bledozelenkastu boju celera, a usta su joj se pomerala dok ga je čitala, iznova i iznova. Potom je zgužvala pismo i bacila ga u kantu za đubre.

Nismo smele da pušimo unutar tog skućenog stana u Aper vest sajdu* koji je mirisao na skupi francuski sapun i mirišljave vlažne maramice. Međutim, Ela je svejedno izvadila cigaretu i pripalila je starinskim kristalnim upaljačem. Uvukla je dim kao da je milkšejk, lupkajući prstima jedne ruke po teškom zelenom kamenu koji je nosila na sredini vrata.

„Moja majka je mrtva”, rekla je, otpuhnuvši duvanski dim, i zakašljala se.

Vest me je pogodila poput dubinske bombe, a u stomaku mi se nezaustavljivo širio bolni čvor. Međutim, prošlo je mnogo vremena otkad sam poslednji put satima sanjarila o Altiji i ta vest uopšte nije trebalo da me pogodi.

Ela je čučnula ispred mene i stavila ruke na moja kolena. Oči su joj se caklile, ali su bile suve. „To nije... Oprosti mi, ali to i nije tako loše. Zaista nije. To bi moglo štošta da promeni za nas, to bi moglo...” Glas joj je napukao pre nego što je stigla da završi. Spustila je glavu na moja kolena i samo jednom zajecala. Bio je to neutešan zvuk, kojem je mesto bilo negde drugde, negde napolju s mračnim putevima i mirisom uvenulog lišća, a ne u ovoj svetloj sobi usred bučnog, blistavog grada.

Kada sam poljubila majku u teme, kosa joj je mirisala na jeftinu kafu i dim koji se vijugavo penjao iz njene cigarete. Ona je udahnula, izdahnula i okrenula lice naviše ka meni.

„Znaš li šta ovo znači za nas?”

Zagledala sam se u nju, a zatim osmotrila sobu u kojoj smo se nalazile: raskošnu, zagušljivu i tuđu. „Čekaj. Znači li to da mi dobijamo Leskov gaj?”

Imanje moje bake videla sam samo na fotografijama, a delovalo je kao mesto kojeg sam se sećala iz nekog drugog,

* Deo Njujorka, eng. *Upper West Side*. (Prim. prev.)

izmaštanog detinjstva; onog u kojem sam jahala konje i išla u dečje letovalište. Bila je to maštarija u koju bih uto-
nula kada mi je trebao odmor od beskrajnog kruga auto-
-puteva, novih škola i mirisa nepoznatih kuća. Prebacila
bih se u udaljeni svet fontana i živica, koktela i bazena
tako blistavog da si morao da začkiljiš ako gledaš u njega.

Ali majka me je koščatom rukom uhvatila za zglob i
otrgla me iz Leskovog gaja i njegovih travnjaka filmskih
boja. „Zaboga, ne. Nikada. To znači da smo slobodne.”

„Slobodne od čega?” glupavo sam upitala, ali ona nije
odgovorila. Uspravila se, bacila dopola popušenu cigaretu
u kantu za đubre, tačno na gornji deo zgužvanog pisma, i
ispravljenih leđa izašla iz sobe, kao da je postojalo nešto
što mora da uradi.

Kada je otišla, hladnom kafom ugasila sam vatru u kanti
za đubre i izvadila vlažno pismo. Delovi pisma pretvorili su
se u pepeo, ali ispravila sam vlažni ostatak na kolenima.
Slova su bila gusto otkucana, a reči razdvojene čudnim
razmacima, poput teksta na nekom starom telegramu.

Pismo nije delovalo novo. Čak je i mirisalo kao da je
poslato iz prošlosti. Mogla sam da zamislim kako ga neko
kuca na staroj pisaćoj mašini, poput one na dopisnici s
Fransoaz Sagan* koju sam kačila iznad svog kreveta na
svakom mestu gde bismo odsele. Udahnula sam miris
pepela i izvetrelog parfema dok sam pažljivo proučavala
ono što je ostalo. Nije bilo mnogo toga: „*Izražavamo vam
saučesće*” i „*Dodite što pre možete*”.

Bila je tu i jedna reč poput ostrva u moru nagorelog
papira: Alis. Moje ime. Nisam mogla da pročitam ništa što
je bilo napisano iznad i ispod toga, a nisam videla više ni-
šta što bi se odnosilo na mene. Bacila sam vlažni nagoreli
papir u kantu za đubre.

* Fransoaz Sagan (1935–2004), čuvena francuska spisateljica, drama-
turškinja i scenaristkinja, najpoznatija po ljubavnim romanima sme-
štenim u milje srednje klase. (Prim. prev.)

~2~

Sve dok Altija Prozerpajn (rođena Ana Parks) nije umrla sasvim sama na velikom imanju koje je nazvala Leskov gaj, moja majka i ja živele smo kao zlosrećne gošće. Selile smo se najmanje dvaput godišnje, a ponekad i više od toga. Ali loša sreća bi nas uvek pronašla.

U Providensu, gde je moja mama podučavala starije građane umetnosti, jedne suve avgustovske noći ceo prvi sprat kuće koju smo iznajmle bio je poplavljen dok smo spavale. Neka divlja mačka ušunjala se kroz prozor u našu prikolicu u Takomi, ispišala se po našim stvarima i pojela poslednje parče moje rođendanske torte.

Pokušale smo da se zadržimo celu školsku godinu u gostinskoj kući u Los Anđelesu koju je Ela iznajmila od iskrene pripadnice hipi pokreta s velikim nasleđstvom. Međutim, nakon četiri meseca njen muž počeo je da pati od simptoma hronične iscrpljenosti. Kada se Ela preselila u glavnu kuću da im pripomogne, u glavnoj spavaćoj sobi

urušila se tavanica, a žena hipik upala je u bazen dok je hodala u snu. Budući da nismo želele da na kraju dođe i do smrtnog slučaja, krenule smo dalje.

Kada smo putovale, pomno sam osmatrala automobile iza nas, kao da loša sreća može da poprimi ljudsko obličje i da te prati u malom kombiju. Ipak, loša sreća bila je prepređenija od toga. Ne možeš da je nadmudriš, možeš samo da produžiš dalje kad si joj na meti.

Nakon Altijine smrti, prestale smo da se selimo. Ela me je iznenadila iznajmivši stan u Bruklinu, pa smo se uselile u njega s našom bednom zbirkom stvari. Prolazile su nedelje, a zatim i meseci. Bila sam u pripravnosti, ali naši koferi ostali su ispod kreveta. U našem stanu svetlost je uvek bila boje metala – zaslepljujuće platinasta ujutro, zlatna popodne, a noću bronzana od uličnih svetiljki. Mogla sam satima da posmatram kako svetlost prelazi preko zidova u stanu i menja boju. Bila je moja.

Međutim, i dalje sam primećivala senku loše sreće: u vidu žene koja me je pratila kroz knjižaru polovnih knjiga i šapnula mi neke prostote na uvo dok mi je vadila telefon iz džepa. Kada bih posle ponoći koračala ulicom, ulične svetiljke bi, jedna po jedna, zatreperile iznad moje glave. Isti ulični pevač nedelju dana pojavljivao se sa svojom gitarom u svakom vozu kojim sam se vozila i svojim pomalo zastrašujućim tenorom pevao *Idi pitaj Alis*.

„Pih”, rekla je Ela. „To nije loša sreća, nego Njujork.”

Promenila se posle smrti svoje majke. Manje je pušila, dobila je nekoliko kilograma. Kupila je nekoliko majica koje nisu bile crne.

A onda smo se jedne noći vratile kući i zatekle razbijena prozorska stakla, koja su dobila zvezdasti oblik. Ela je stisnula usne i pogledala me. Pripremila sam se za naređenje da se spakujem, ali ona je samo zatresla glavom.

„Njujork.” Glas joj je bio nepopustljiv i odlučan. „Nema više loše sreće za nas, Alis. Čuješ li me? S tim je završeno.”

Nakon toga, počela sam da pohađam javnu školu. Okočila sam božićne lampice oko ukrasnog gipsanog kamina

iza našeg kreveta i zaposlila se u kafiću koji se, kada zađe sunce, pretvarao u bar. Ela je počela da govori o temama o kojima nikada ranije nije govorila: o krećenju zidova u našem stanu, kupovini nove sofe, mojim prijavama na univerzitet.

Upravo nas je to poslednje dovelo u nevolju – Elin san o običnom životu za mene, životu koji ima budućnost. Kako da naučiš da se skrasiš na jednom mestu kada si ceo život proveo jureći? Kako da otkriješ ispravan način da pretvoriš svoju slamnatu kuću u kuću od cigala?

Ela je to uradila na način koji je videla u filmovima – u nebrojenim, crnobelim festivalima laži koje smo gledale u motelskim sobama, iznajmljenim bungalovima, preuređenim baštenskim šupama, gostinskim kućama, a jednom čak i u studentskom domu – udala se.

Oštra oktobarska sunčeva svetlost probila mi se u oči dok je voz klopao preko mosta koji je vodio ka Bruklinu. Glava mi je bila puna misli o majčinom braku koji je propadao, zbog čega sam se osećala kao da mi je u ustima polomljeno pet zuba. Čitavog života imala sam probleme s besom koje je Ela nastojala da ublaži meditacionim zvucima snimljenim na trake, jeftinom reiki terapijom* koju je sama naučila iz knjige i štitnikom za zube koji je trebalo da nosim, ali koji nisam mogla da podnesem. Tokom dana progutala bih svaku gadost koju bih pomislila o svom očuhu, ali noću sam iskaljivala bes na svojim zubima.

Muškarac za koga se udala moja majka – nepuna četiri meseca pošto ju je pitao da izađu na javnom događaju na kojem je radila kao poslužiteljka koktela – živio je na pretposlednjem spratu zgrade blizu Pete avenije. Zvao se Harold, bio je bogat kao kralj Krez**, a mislio je da je Lori

* Reiki, tehnika koja se koristi za smanjivanje stresa, opuštanje, ali i lečenje uopšte. (Prim. prev.)

** Krez (595–547. p.n.e.) bio je bogati lidijски kralj čuven po svom basnoslovnom bogatstvu. I danas postoji izreka „bogat kao Krez”. (Prim. prev.)

Mur linija boja za zidove.* To je sve što treba da znate o Haroldu.

Išla sam ka *Omiljenom psu*, prvom poslu koji sam zadržala zato što sam dovoljno dugo živela na jednom mestu. *Omiljeni pas* bio je kafić u vlasništvu bračnog para iz Rejkjavika koji me je naterao da idem na šestočasovni seminar o terapiji vrućim čašama pre nego što mi je uopšte dozvolio da čistim aparat za kafu. Bio je to dobar posao za mene – mogla sam da se trudim onoliko koliko sam želela. Mogla sam da radim naporno, da pripremam savršenu kafu i da se prijateljski odnosim prema svakom ko uđe u kafić. A mogla sam i da sve to radim mehanički i da ne razgovaram ni sa kim, što se tek neznatno odražavalo na napojnice.

Danas sam se potpuno prepustila ugodnim ritmovima kafića, pripremajući espresso i pravu kafu, uzimajući kolačiće srebrnim hvataljkama i udišući miris zagorele karamele.

„Ne gledaj odmah, ali ovde je Tip sa šeširom”, prodah-tala mi je na uvo moja koleginica Lana. Lana je bila keramičarka i studentkinja druge godine na Pratu; izgledala je kao izuzetno zgodna sestra Dejvida Bouija, a nosila je groznu odeću koja je na njoj ipak dobro izgledala. Danas je bila u vrećastom narandžastom padobranskom odelu sličnom onom kakvo nose pripadnici Saveza pobunjenika iz *Ratova zvezda*. Mirisala je onako kako je verovatno mirisao Mikelandelo – na mermerni prah i znoj, ali i to joj je nekako dobro stajalo.

Tip sa šeširom bio je naša najneomiljenija mušterija. Lana se pretvarala da je zauzeta čišćenjem aparata za zagrevanje mleka pa sam, naravno, ja morala da se pozabavim njime.

„Zdravo, Alis”, rekao je on, naglašeno pročitavši moje ime s pločice s imenom, iako je svakog dana dolazio u

* Lori Mur (eng. Lorrie Moore, rođena 1957), američka spisateljica poznata po svojim humorističkim i jetkim kratkim pričama. (Prim. prev.)

kafić. Zaklimao je glavom u ritmu pesme *Ti Reksa** koja se čula iz Laninog telefona. „Sjajni zvuci. Jesu li to *Stoun Rouzis***?”

„O moj bože”, teatralno je prošaputala Lana.

Zurio je u mene puna dva minuta, lupkajući prstima po pultu kao po bubnju. Dok sam čekala, pod kožom mi se skupljao bes, pa sam na njoj osetila trnce. Naposljetku, naručio je ono što uvek naručuje. Spakovala sam mu biskote*** u papirnu kesu, pružila mu flašu mineralne vode *pelegrino* i pomerila se iza kase kako me ne bi naterao da mu bacim komplikovanog petaka, kojeg je pokušavao da me nauči mojih poslednjih nekoliko smena.

Posmatrala sam ga kako se udaljava, mrzeći njegov kratak vrat, tanane plave dlačice na njegovim rukama i nervozni način na koji je pucketao prstima u ritmu muzike. Kada je u prolazu ovlaš zakačio ženu na stolici, a zatim joj prislonio ruku na rame u znak izvinjenja, skočio mi je pritisak.

„Bože, kakav seronja”, glasno je rekla Lana, posmatrajući Tipa sa šeširom kako nespretno otvara vrata pre nego što je izašao. Lupnula me je kukom. „Alis, ohladi malo. Izgledaš kao da bi ga zadavila. To je samo šešir fedora.”

Bes je splasnulo, ostavivši za sobom postiđenost. „Nisam nameravala da...” počela sam, ali me je Lana prekinula. Uvek je bila dobra u tome.

„Jesam li ti rekla da sam videla Kristijana golog?” Našlonila je bradu na ruku.

Kristijan je bio naš gazda. Imao je malenu, lepu ženu i ogromnu bebu crvenog lica koja je izgledala kao zloduh

* *Ti Reks* (eng. *T. Rex*), britanska rok grupa iz sedamdesetih godina dvadesetog veka. (Prim. prev.)

** *Stoun Rouzis* (eng. *The Stone Roses*), britanska rok grupa iz druge polovine osamdesetih i prve polovine devedesetih godina dvadesetog veka. (Prim. prev.)

*** Biskoti (it. *Biscotto*), tanki italijanski keksići, obično s ukusom anisa i komadićima badema ili lešnika. (Prim. prev.)

iz knjige o drvorezima. Pokušala sam da se dosetim ne-
dužnog razloga zbog kojeg bi Lana videla Kristijana obna-
ženog, ali nisam uspjela.

„Jesi li... Da li si ga videla golog zato što si spavala s
njim?”

Nasmejala se kao da sam kudikamo neiskusnija od nje,
što i jesam, ali jebi se, Lana. „Možeš li da zamisliš? Lujza bi
napujdala svoju zastrašujuću bebu na mene. Ma ne, platio
mi je da napravim skulpturu njegove porodice.”

„Gole porodice?”

„Da”, odgovorila je, već gubeći zanimanje za tu priču.

„Oh. Da li je bio... Je l' bilo odvratno?”

Lana je slegnula ramenima, gledajući nešto na svom
telefonu.

Kada je Ela počela da se viđa s Haroldom, imala sam
zamisao da se sprijateljim s Lanom kako bih imala ne-
kog svog, ali nije ispalo onako kako sam zamislila. Lani je
više trebao neko ko će da bude njena publika, a ne prava
prijateljica.

Zgrabila sam krpu i krenula da obrišem stolove, samo
da bih prisilila Lanu da, za promenu, ona pripremi neko-
liko pića. Dok sam prolazila između stolova, podišli su me
žmarci. Imala sam osećaj da me neko posmatra. Budući da
ja nisam Lana i da u većini slučajeva prolazim neprime-
ćeno, to me je učinilo nespretnom. Oborila sam šoljicu s
čajem, naglas opsovala i obrisala nered. Dok sam to radila,
proučavala sam mušterije.

Za jednim stolom sedele su žene s blistavim verenič-
kim prstenjem, zbijene oko svojih šolja sa zelenim čajem
i jedne kokos krofne s četiri viljuškice. Za zasebnim stolo-
vima sedela su dvojica istovetnih, bradatih muškaraca u
kariranim košuljama, nagnuta nad istovetnim *Mekovima*
i nesvesna jedan drugog. Malo dalje od njih jedna žena
pokušavala je da čita *Džejn Ejr*, ali je svaki čas bacala po-
gled ka susednom stolu za kojim su sedeli odsutna majka
i mališan koji je lupao kašičicom. Blizu vrata sedeo je

muškarac s naočarima za sunce, u *karhart* jakni; nosio je pletenu vunenu kapu, iako je bilo toplo i sparno, i polako pijuckao čašu vode.

A onda su se dogodile tri stvari: Lana je ispustila tanjir koji se s treskom razbio o kockaste podne pločice; muškarac s pletenom kapom digao je pogled iznad gornje ivice svojih naočara za sunce, a kroz mene je prostrujao talas zaprepašćenja i ostavio me da se tresem u cipelama, jer sam prepoznala tog muškarca.

Muškarac i ja zurili smo jedno u drugo. Primetio je da sam ga se setila. Dok su nam pogledi bili ukršteni, setila sam se onoga što sam zaboravila: događaja od pre deset godina, njegovog automobila koji je mirisao kao božićno drveće. Kada smo se zaustavili da doručujemo, naručio je palačinke i jaja. Tada sam nosila ljubičasti pamučni prsluk preko prugaste majice, tesne pantalonice i bele kaubojske čizme sa srebrnim mamuzama na koje sam bila izuzetno ponosna. Pričao mi je priče; neke sam prepoznala, a druge nisam. Kasnije, nikada nisam mogla da se setim njihovog sadržaja, ali sam se sećala osećaja koji su mi probudile: osećaja koji dobiješ od dobre poezije, *prave* poezije koja ti izazove prijatne trnce u vratu i suze u očima.

Bio je to muškarac koji me je krišom odveo u svom plavom *bjuiku*, muškarac za koga sam mislila da je moj otac. Riđa kosa bila mu je sakrivena, ali sam mu prepoznala oči. Tada sam bila mala i znala sam samo da je on odrastao čovek. Sada sam videla koliko je mlad – imao je dvadeset godina, najviše dvadeset pet. Prošlo je deset godina otkad sam ga videla, a on je izgledao potpuno isto: neverovatno mlad. To je bilo zaista nemoguće. Ipak, sa sigurnošću sam znala da je to on i da je ovde zbog mene.

Dok mi je sve to prolazilo kroz glavu, on je već ustao, zgrabio svoju knjigu sa stola i žurnim korakom izašao iz kafića. Krenula sam za njim pre nego što su zvonca na vratima prestala da zvone. Žica nečijeg laptopa preprečila mi je put i malo je nedostajalo da laptop oborim na

pod. Dok sam se izvinila i naglo otvorila vrata, muškarac je nestao s vidika. Osmotrla sam mirni pešački pločnik i s leve i s desne strane, a ruke su mi žudele za cigaretom – moja mama i ja morale smo da prestanemo da pušimo kada smo se uselile kod Harolda.

Međutim, muškarac je iščezao. Nakon nekoliko minuta, vratila sam se unutra.

Na stolu koji je napustio ostavio je praznu šolju i salvetu zgužvanu u lopticu, ali i pero, češalj i kost. Pero je bilo tamnozlatno s nežnim vrhom boje zelenog stakla. Crveni češalj bio je od plastike. Kost je najverovatnije bila pileća, ali imala je oblik kosti čovečjeg prsta. Bila je izbeležena i savršeno čista. Te tri stvari bile su poređane poput hijeroglifa, u nejasnom obliku grčkog slova pi koji mi se urezao u mozak dok sam jednim pokretom ruke gurnula sve to u džep kecelje.

„Dobro, šta je to bilo?” Nikada ranije nisam videla Lanu da je toliko zainteresovana za mene. „Devojko, tvoje... Tvoje usne su pobebele. Je l' ti je taj tip uradio nešto?”

Kidnapovao me je kada sam imala šest godina. Mislim da je on možda Gospodar vremena. „Nije. Hoću da kažem, ne poznajem ga. Pogrešila sam, mislila sam da sam ga prepoznala, ali nisam.”

„Ne, ne. Ništa od toga što si upravo rekla nije istina, ali dobro. Sešćeš ovde, a ja ću ti doneti nešto hrane i nećeš raditi sve dok ne prestaneš da izgledaš kao sranje. Oh, samo što moram da idem za dvadeset minuta, pa ćeš, nadajmo se, dotle izgledati bolje.”

Sručila sam se na stolicu, jer su mi u nekom trenutku klecnula kolena. Jedna od žena s vereničkim prstenom namršteno me je pogledala i lupnula svojom šoljom, kao da se radi o kaficu u kojem se dobija besplatna dopuna šolje. *Oh, samo me iskušavaj*, pomislila sam, ali bila sam preslaba da bih se razbesnela.

I previše uplašena. Sagledaj to onako kako zaista jeste, Alis. Možda bih mogla da ubedim sebe u ono što sam tako

očajnički želela da verujem – da je to bio muškarac kog nikada ranije nisam videla, a koji je pomalo ličio na nekoga koga sam nakratko srela pre deset godina. A možda bih mogla i da ga potpuno zaboravim da nije bilo knjige koju sam videla u njegovim rukama dok je žurno izlazio kroz vrata.

Godinama nisam videla tu knjigu, ali čim sam ugledala dobro poznate zelene korice, znala sam o kojoj knjizi je reč.

Naravno, čitao je *Priče iz Daleke zemlje*. A šta bi drugo!